

Daniel 8:14 și Sanctuarul noului legământ

Sâmbătă, 14 noiembrie 2009

Gili Cârstea

Există câteva puncte importante în materialul fratelui Lăiu, publicat și pe situl nostru zilele trecute („Orientare cu și fără GSM”), care merită o atenție specială, dincolo de lupta de gherilă teologică ce se practică în agora adventistă cu tot mai mult gust în zilele noastre.

Încerc să le tratez pe scurt, astfel încât cititorii noștri să poată observa deosebiri dintre poziția tradițională și cea a soliei 1888 asupra doctrinei fundamentale a bisericii, Sanctuarul.

Noi evităm pe cât posibil să ne lansăm în polemică sterilă sau atacuri asupra slăbiciunilor teologice ale altora; întreținem acest dialog cu fratele Lăiu doar datorită sentimentului că dânsul este cu adevărat interesat să cultivăm un spirit de cercetare decent, frățesc și fără prejudecăți (lucru care a lipsit complet la Minneapolis, în 1888).

Astăzi vom analiza propunerea dânsului că, deși omul trebuie să fie un templu al lui Dumnezeu, este greșit să folosim Daniel 8:14, despre care sora White spune că trebuie să fie „temelia și stâlpul central al credinței noastre,” spre a susține această poziție. Iată pasajul:

„Ființa umană este un templu al lui Dumnezeu, acesta este scopul pentru care a fost creată orice ființă rațională. Dar aceasta nu înseamnă în mod necesar că sanctuarul de curățit în Daniel 8:14 este inima noastră, oricât de spirituală și practică ar fi învățătura. Desigur, trebuie să lăsăm pe Dumnezeu să ne curățească inima, dar sunt alte texte care se referă la aceasta. Nu este nevoie să distrugem sensul profeției din Daniel 8:14 pentru a mări importanța unui mesaj spiritual ca acela de la 1888. Fiecare are locul lui. Doctrina de la 1888 este un mesaj care întotdeauna a fost actual, cu atât mai mult este actual în timpul sfârșitului. Fără acceptarea

acelui mesaj nu prea suntem creștini. Dar Daniel 8:14 are mesajul ceasului Judecării, un timp unic și decisiv în istoria mântuirii (Ap 14:7).”

Sper să clarificăm acest lucru printr-o suită simplă de întrebări:

- Este Sanctuarul o realitate prezentă de la un capăt la altul al Scripturii? Evident.

- Există un Sanctuar al vechiului legământ, și un Sanctuar al noului legământ? Evident, Pavel o spune răspicat în Evrei capitolul nouă.

- Există un timp în care Sanctuarul vechiului legământ și-a încetat existența? Evident, în momentul în care perdeaua din templu s-a sfâșiat, la răstignirea Domnului Hristos.

- Există un timp în care Sanctuarul noului legământ și-a început activitatea? Evident, simultan cu înălțarea Domnului Hristos.

Prin urmare, anul 31 este frontiera dintre vechiul și noul legământ. Sanctuarul vechiului legământ era pământesc, iar Sanctuarul noului legământ este ceresc.

Ambele au de-a face cu legea lui Dumnezeu.

În primul, legea era scrisă pe table de piatră. În al doilea, este scrisă în inimi de carne (vezi Evrei 8).

Și acum urmează întrebarea care ne pasionează: Despre Sanctuarul cărui legământ vorbește Daniel 8:14? Răspunsul este evident, și nu poate fi răsturnat de nimeni: Vorbește despre Sanctuarul noului legământ, deoarece se referă la o operațiune (orice ar fi ea: *curățire, justificare, restaurare, repunere în drepturi*) ce are loc la 2300 de ani de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului.

2300 de ani din acest punct al istoriei ne duc în 1844, adică la peste un mileniu și jumătate de când Sanctuarul vechiului legământ își încetase existența.

Prin urmare, Daniel 8:14 are neapărat de-a face cu Sanctuarul noului legământ, iar noul legământ are un scop precis: Scrierea legii în inimă și minte (Ier 31). În limbajul nostru modern, instalarea sistemului de operare divin în templul sufletului, după modelul omului Isus Hristos. El era întruchiparea fidelă a oricărei noțiuni despre Sanctuar.

Există un legământ vechi, cu Sanctuarul lui, și există un legământ nou, cu Sanctuarul lui. Așa cum ambele legăminte, vechi și nou, sunt dependente, legate de legământul cel veșnic, tot astfel Sanctuarele lor

sunt legate de scopul etern al lui Dumnezeu în creațiune, de locuirea Sa în templu.

Iudeii au crezut, milenii la rând, că sanctuarul lor pământesc este un scop în sine, fără să înțeleagă că nu este decât măsura de nisip la care sunt chemați să învețe taina lui Dumnezeu, scopul Său etern în creațiune. Nu au vrut să învețe, iar această încăpățănare în imaturitate le-a spulberat Sanctuarul. A venit realitatea, adevăratul Templu al lui Dumnezeu în mijlocul lor, dar nu L-au văzut, nu L-au înțeles și nu L-au acceptat. Casa lor cea sfântă și slăvită a rămas pustie.

La câțiva ani a venit Pavel și le-a făcut praf teologia, pe temelia declarației lui Ștefan că „Dumnezeu nu locuiește în case făcute de mâini omenești.”

Când a sosit timpul ca Sanctuarul noului legământ să fie curățit (*refăcut, restaurat, etc.*), în 1844, Dumnezeu a ridicat un popor prin care să proclame acest eveniment major al mării controversate dintre Hristos și Satana. În acest sens Daniel 8:14 este temelia și stâlpul central al credinței advente.

Ei bine, ce a început în 1844? Ce operațiune se realizează asupra Sanctuarului noului legământ, exprimată de Daniel în acel termen care poate însemna *curățit, restaurat, îndreptățit, reabilitat, repus în drepturi, judecat*? În ce fel este Hristos mijlocitorul acestui legământ nou?

Lumina a venit treptat, și pionierii adventiști au descoperit-o aproape pe bâjbâite. Au crezut că operațiunea descrisă de Daniel este o lucrare de cercetare a rapoartelor din cărțile cerești, spre a se vedea cine este vrednic să fie chemat la viață, în ziua de apoi, și că păcatele celor drepti sunt șterse din cărțile cerești. Au crezut că în cer există o structură fizică, după al cărei model fusese ridicat Sanctuarul pământesc, unde se desfășoară aceste operațiuni, cu Hristos în rol de mare preot.

Dar erau în faza descoperirii luminii, unde imaturitățile și înțelegerile parțiale își au locul și rostul lor.

Tragedia a apărut în momentul în care Dumnezeu a dorit să-i conducă spre realitățile cerești spirituale, spre scopul Săi etern în creațiune oglindit în Sanctuar, iar ei s-au blocat în fazele primare ale descoperirii luminii. Erau siguri că noua lor concepție despre Sanctuarul ceresc este corectă, și că orice altă înțelegere le va răpi bucuria adevărului prezent, acea doctrină specifică ce făcuse din ei un popor al vremii sfârșitului.

Astfel, lumina foarte prețioasă trimisă prin frații Waggoner și Jones a fost respinsă, Duhul lui Dumnezeu batjocorit în încercarea de a pregăti un popor pentru Nunta Mielului, iar Hristos răstignit din nou în persoana mesagerilor Săi. S-a repetat revolta lui Core, Datan și Abiram, de data aceasta cu succes.

De atunci poporul acesta se învârtăște în jurul muntelui, ca un șofer care nici nu cunoaște drumul, dar nici nu vrea să țină seama de indicațiile GPS-ului de la bord. GPS-ul este astfel obligat să reconfigureze traseul mereu, în speranța că șoferul va reuși, cândva, cumva, să se lase convins să respecte indicațiile lui. Până atunci, trebuie să repete obositor și obsedant: „Reconfigurarea traseului... Reconfigurarea traseului.”

Jones aducea rezolvarea simplă a acestei confuzii, prin declarația că scopul lui Dumnezeu era acela de a locui în inimile lor, nu în mijlocul taberei lor, așa cum înțelesese poporul lui Dumnezeu din vechime. Aceasta era cheia care deschidea taina lui Dumnezeu ascunsă în Sanctuar, fie acela al vechiului sau al noului legământ.

Ellen White a preluat și ea acest concept, puternic ancorat în Scriptură, aplicându-l omului Isus Hristos, modelul lui Dumnezeu pentru familia divino-umană care trebuia să devină trupul lui Hristos. Ea a văzut mai bine decât oricine ecuația fundamentală a întregului plan de mântuire: „Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180).

Aceasta era operațiunea ce trebuia să finalizeze lucrarea începută în 1844 cu cei morți în Hristos. Ispășirea este *at-one-ment*, o punere împreună a celor două naturi despărțite în Eden. Sanctuarul lui Dumnezeu trebuia *restaurat, justificat, adus la starea lui inițială, judecat, îndreptățit, refăcut*, sau orice alt sens al expresiei *niṭdaq* folosită de înger în Daniel 8:14.

Chiar asta s-a întâmplat în 1844. Asupra copiei perfecte a ființei celor morți în Hristos, marele nostru Judecător, Izbăvitor, a realizat o operațiune dramatică, insertând Legea (caracterul lui Dumnezeu), natura divină la locul ei de drept, „întrupând-o,” dacă vreți, în copia ființei lor, inactive acum, dar complete și cât se poate de reale, o matriță după care vor fi chemați la viață.

Este deci legitim să spunem că această restaurare poate fi înțeleasă în termenii unei curățirii, așa cum o descrie Maleahi în capitolul trei:

„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și

deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor.

„Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia înălbitorului.

„El va ședea, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite” (Mal 3:1-3).

Avem deci un Sol al legământului (cel veșnic) pe care îl dorim cu toții, avem un templu (acela al legământului cel veșnic), în care trebuie neapărat să intre Domnul, iar lucrarea de făcut acolo este una de curățire, similară aceleia din Ziua Ispășirii.

Și acum urmăriți maniera magistrală în care inspirația leagă **Restaurarea** din Daniel 8 cu **Judecata** din Daniel 7, cu **Ștergerea** păcatelor din Maleahi 3, și cu parabola **Nunții** din Matei 25:

„Venirea lui Hristos ca Marele nostru Preot în Sfânta Sfintelor pentru curățirea Sanctuarului, descrisă în Daniel 8:14; venirea Fiului Omului la Cel îmbătrânit de zile, prezentată în Daniel 7:13; venirea Domnului în Templul Său, vestită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; el este reprezentat, de asemenea, prin venirea Mirelui la Nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare din Matei 25” (GC 426).

Prin urmare, Restaurarea, Judecata, Curățirea, Nunta, sunt expresii ale aceluiași eveniment început în 1844 cu sfinții adormiți în Hristos, și care trebuie să se încheie cu sfinții unei generații în viață.

Concluzia vine de la sine: Sfântul locaș despre care vorbea îngerul în Daniel 8:14 este Sanctuarul noului legământ, realizarea scopului etern al lui Dumnezeu de a uni din nou cele două naturi despărțite în Eden, o operațiune care nu este „din zidirea aceasta,” nu este făcută de mâini omenești și asupra căreia nu avem niciun control. Este doar prin credință, credința lui Isus, și se va realiza atunci când un popor informat va înțelege corect în ce rol este el chemat să vină la Nuntă, la Judecată, la Restaurare, la Curățire, la Ștergerea păcatelor, la Întruparea continuă a lui Hristos.

Să rupi Daniel 8:14 de Nuntă, de realizarea scopului etern al lui Dumnezeu, mi se pare o încercare de a-L separa pe Hristos de rolul Lui ca

tip al Sanctuarului. Iar propunerea că nu există, sau nu trebuie făcută, o legătură între acest pasaj și scopul lui Dumnezeu de a locui în „fiecare ființă creată” produce dificultăți insurmontabile în susținerea doctrinei adventiste despre Sanctuar.